

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **OMV Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Na Vítězné pláni 1719/4, Praha 4, zastoupen Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou v Praze, Křižovnické náměstí 193/2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2008, čj. R052/2007/01-07315/2008/310-Rá, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2009, čj. 62 Ca 45/2008 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Karolíny Horákové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze 21. 4. 2008, čj. R052/2007/01-07315/2008/310-Rá, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 1. 2007, čj. S 72A/01-1741/07-SOHS II, tak, že žalobci přiznal podle § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), částku ve výši 68 146 Kč, která představuje úrok za pozdní vrácení přeplatku na daní (pokutě) za období od 8. 12. 2006 do 18. 12. 2006.

Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Konstatoval, že rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2004, čj. R 23-28/2004, byla žalobci a jeho právnímu předchůdci uložena pokuta za údajné porušení § 2 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), v celkové výši 108 000 000 Kč. Tuto pokutu žalobce uhradil. Rozhodnutí o uložení pokuty však zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 9. 2006, čj. 31 Ca 84/2004 - 236. Žalobce následně požádal o vrácení uhrazené pokuty, přeplatku, a uhrazení úroku z přeplatku. Žalovaný

uhrazenou pokutu vrátil. Úrok z přeplatku žalobci přiznal pouze za období 11 dnů, ve kterých se zpozdil s vrácením přeplatku na pokutě oproti 15 denní lhůtě uvedené v daňovém řádu počítané od právní moci rozsudku krajského soudu ze dne 29. 9. 2006. Žalobce namítl, že úrok z přeplatku na pokutě ve smyslu § 64 odst. 6 daňového řádu mu měl být přiznán za období od zaplacení pokuty do jejího vrácení. Přeplatek na pokutě vznikl pochybením žalovaného a z hlediska povinnosti vracet úrok na přeplatku je nerozhodné, z jakého důvodu bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 9. 2009 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uzavřel, že rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2004 bylo zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu. Žalovaný tak byl povinen v souladu s § 64 odst. 6 větou prvou a čtvrtou daňového řádu vrátit žalobci zaplacenou pokutu, která nabyla charakteru přeplatku na platební povinnosti ve smyslu § 1 odst. 4 daňového řádu, a to spolu s úroky. Počátek běhu lhůty pro nárok žalobce na přiznání sankčního úroku je však dle názoru krajského soudu dán nikoliv 16. dnem po právní moci zrušujícího rozhodnutí soudu, ale 16. dnem ode dne následujícího po původní lhůtě splatnosti pokuty. Nezákonné rozhodnutí žalovaného bylo soudem zrušeno od počátku, důsledky zrušujícího rozsudku působí *ex tunc*, a proto je třeba na rozhodnutí žalovaného nahlížet, jako by vydáno nebylo. Ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2004 došlo jednoznačně zaviněním žalovaného, neboť nedostatky byly shledány ve výrokové části I. rozhodnutí žalovaného a rovněž byl shledán nesprávný procesní postup v případě procesního nástupnictví po účastnících, kteří v průběhu správního řízení zanikli. O „zavinění“ žalovaného tak nebylo dle mínění krajského soudu pochyb, neboť jeho pravomoc uložit pokutu narušiteli hospodářské soutěže nedílně souvisí s jeho odpovědností za výsledek vlastní rozhodovací činnosti.

Rozsudek krajského napadl žalovaný (stěžovatel) dne 13. 10. 2009 kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost doplnil dne 3. 12. 2009. Namítl, že aplikace daňového řádu je na jeho činnost problematická. Tomu svědčí i to, že byl s účinností od 1. 9. 2009 zrušen § 22 odst. 6 zákona č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže, podle kterého při vybírání a vymáhání pokut postupoval žalovaný podle daňového řádu. I přesto žalovaný úrok z přeplatku vrátil postupem podle § 64 odst. 6 daňového řádu. Zaplacená pokuta se stala přeplatkem dnem nabytí právní moci zrušujícího rozsudku krajského soudu. Následující den začala běžet patnáctidenní lhůta pro vrácení přeplatku na pokutě. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, pokud lhůtu počítal již ode dne odepsání pokuty z účtu žalobce, protože v té době se ještě nejednalo o daňový přeplatek.

Namítl, že úroky podle § 64 odst. 6 daňového řádu jsou výrazně vyšší než částka, kterou žalobce mohl získat z běžně úročeného účtu. Takto určená povinnost by ovlivňovala chování jak účastníka řízení, který by se snažil uměle prodlužovat dobu řízení před soudem s cílem získat co největší částku na úrocích, tak stěžovatele, který by s ohledem na tuto povinnost ukládal menší pokuty, aby nemusel vracet příliš velkou částku. Tím by byla potlačena preventivní i represivní funkce sankce. Úroky by měly být vypočítány tak, aby odpovídaly ušlým úrokům.

Stěžovatel nesouhlasil s tím, že přeplatek vznikl jeho zaviněním. O zavinění je možno uvažovat pouze tehdy, pokud správní orgán zruší nebo změní správní rozhodnutí ve prospěch dlužníka z věcných důvodů. V posuzovaném případě krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele z důvodu procesního pochybení. Podle stěžovatele by se žalobce měl domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Stěžovatel na podporu svého názoru předložil stanovisko Ministerstva financí, podle kterého je zrušení rozhodnutí stěžovatele považováno za jeho pochybení. Stěžovatel ovšem nemá postavení správce daně, nýbrž správního orgánu, a není tudíž povinen postupovat podle § 64 odst. 6 daňového řádu. Namítl, že nemá kompetenci k vracení přeplatku na pokutě. Od 1. 9. 2009 došlo k přesunu kompetence vracet vybrané pokuty ze stěžovatele na celní orgány. Pokud by tedy stěžovatel postupoval podle názoru krajského soudu a vydal rozhodnutí o pokutě, jednalo by se o rozhodnutí nicotné.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že o použitelnosti daňového řádu na postup stěžovatele při vybírání pokut není s ohledem na § 22 odst. 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže pochyb. Tento závěr vyplývá i z § 1 odst. 4 daňového řádu, který rozšiřuje působnost daňového řádu i na sankční platební povinnosti uložené správními orgány, jež plynou do státního rozpočtu. Spekulaci o vhodnosti použitelnosti daňového řádu označil za bezpředmětnou, vzhledem k tomu, že soudy vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Smyslem § 64 odst. 6 daňového řádu není sankcionovat správce daně za neoprávněné zadržování finančních prostředků, nýbrž zajistit vracení uhrazených prostředků včetně příslušného zúročení. Zrušení nezákonného správního rozhodnutí působí *ex tunc*. V důsledku zrušujícího rozsudku byly finanční prostředky žalobce s účinky *ex tunc*, tedy od zaplacení pokuty, zadržovány neoprávněně.

Zdůraznil, že subjektivní potíže stěžovatele při vracení úroků z přeplatku neodůvodňují nezákonné neplnění povinností podle § 64 odst. 6 daňového řádu. Tvzení, že by účastníci nebyli schopni zajistit vyšší zhodnocení prostředků než je sankční úrok, označil ve vztahu k meritu věci za bezvýznamné. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, čj. 7 Afs 140/2005 - 55, podle kterého již samotným zrušujícím rozsudkem správce daně pochybil a je tedy na jeho straně dáno zavinení bez ohledu na to, zda ke zrušení došlo z hmotněprávních či procesních důvodů. Možnost uplatňovat náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. nijak neomezuje aplikovatelnost § 64 odst. 6 daňového řádu. Naopak daňový řád počítá s paralelním využitím obou nároků.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Vytýkanou vadu však blíže neupřesnil. Námitka se objevuje pouze v souvislosti s uvedením kasačního důvodu, ze kterého je rozsudek krajského soudu napadán, dále ji však stěžovatel ani v doplnění kasační stížnosti nerozvádí. Lze proto obecně uvést, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno a jak bylo rozhodnuto. Dále je nepřezkoumatelné rozhodnutí, která zkoumá správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, které neobsahuje vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek krajského soudu trpěl touto vadou.

Je třeba podrobněji shrnout procesní situaci, za které Nejvyšší správní soud v této věci rozhoduje. Nejprve k rozhodnutím, které se vztahují k základu posuzované věci, k uložení pokuty žalobci. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 3. 2004, čj. S 72/01-1810/04-ORP byla žalobci (vedle dalších) uložena pokuta za jednání ve vzájemné shodě. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 31. 5. 2004, čj. R 23-28/2004 změnil výrokovou část v bodě I. tak, že pro možnou neurčitost časového vymezení deliktního jednání upřesnil ukončení protisoutěžního jednání a v bodě II. výroku rozhodnutí Úřadu o uložení pokuty potvrdil. Rozsudkem krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2006, čj. 31 Ca 84/2004-236, bylo rozhodnutí předsedy žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozsudek Krajského soudu ze dne 29. 9. 2006 však byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, čj. 8 Afs 56/2007 - 489. Poté rozhodoval krajský soud znovu a rozsudkem ze dne 16. 9. 2010, čj. 62 Af 18/2010 rozhodnutí předsedy žalovaného znovu zrušil.

Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2006 byl přeplatek na pokutě vrácen žalobci. V návaznosti na zrušení rozhodnutí o uložení pokuty bylo rozhodováno o žádosti žalobce na úhradu úroku z uhrazené pokuty, neboť s částkou uhrazené pokuty nemohl disponovat. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2007 byla žádost žalobce o zaplacení úroku z přeplatku na pokutě zamítnuta, k odvolání žalobce (vedle dalších) byla rozhodnutím ze dne 21. 4. 2008, čj. R 052/2007/01-07315/2008/310-Rá, žalobci přiznána částka 68 164 Kč, představující úrok z přeplatku na dani za období od 8. 12. 2006 do 18. 12. 2006 tj. od 16. dne od právní moci zrušujícího rozsudku do dne odepsání pokuty z účtu žalovaného. Rozsudkem krajského soudu ze dne 25. 9. 2009, který byl napaden touto kasační stížností, bylo rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 4. 2008 zrušeno.

Nejvyšší správní soud proto rozhoduje o kasační stížnosti žalovaného za situace, kdy bylo krajským soudem zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 31. 5. 2004 ve věci uložení pokuty. Žalobcem uhrazenou pokutu lze proto považovat za přeplatek a lze posoudit, zda ob stojí závěr krajského soudu, pro který bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného, týkající se výše úroků z uhrazené pokuty.

V posuzované věci je sporné, od kterého okamžiku je stěžovatel povinen uhradit žalobci úroky z přeplatku. Je velmi podstatné, že obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudcích ze dne 21. 7. 2010, čj. 1 Afs 38/2010 - 100, a ze dne 12. 8. 2010, čj. 1 Afs 52/2010 - 180 (rozsudky jsou uveřejněny na www.nssoud.cz). S právními názory, které v nich byly vysloveny, Nejvyšší správní soud souhlasí, vychází z nich, neshledal důvod, proč by se od nich měl v této věci odchýlit a odkazuje na odůvodnění uvedených rozsudků.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že „bylo-li sankční rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu, pokuta uhrazená na jeho základě se stala od počátku daňovým přeplatkem, který musí Úřad pokutovanému soutěžiteli postupem podle § 22 odst. 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (ve znění zákona č. 340/2004 Sb.), a § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, vrátit spolu s případným úrokem. Zaviněným přeplatkem je přeplatek na platební povinnosti vzniklý (uhrazený ve prospěch veřejného rozpočtu) v důsledku natolik nesprávného rozhodnutí (postupu) správních orgánů, pro který bylo toto rozhodnutí „přezkumnou autoritou“ zrušeno. Úrok z přeplatku je vyjádřením ceny finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou. Jedná se o ekonomickou náhradu, plynoucí z peněžních prostředků, která by jinak přírůstala k masě finančních prostředků jejich vlastníku. Počátek běhu lhůty pro nárok na přiznání sankčního úroku ze zaplacené pokuty je dán nikoli 16. dnem po právní moci zrušujícího rozhodnutí soudu, ale 16. dnem ode dne následujícího po původní lhůtě splatnosti pokuty, eventuálně ode dne následujícího po dni úbrady pokuty, v jejímž důsledku došlo ke vzniku přeplatku.“ Je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zaujal v uvedené věci názor, který jev souladu s důvody, o které opřel své rozhodnutí krajský soud v této věci.

Stěžovatel namítl, že je aplikace daňového řádu na jeho činnost jakožto soutěžního orgánu nevhodná a obtížná. Tato námitka je nedůvodná. Stěžovateli byla § 22 odst. 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže (ve znění účinném do 31. 8. 2009) svěřena pravomoc vybírat a vymáhat jím uložené pokuty. Při výběru a vymáhání pokut dle citovaného ustanovení postupoval podle zvláštního předpisu, jimž je daňový řád. Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci 1 Afs 38/2010 konstatoval, že „vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd. (tedy peněžitá plnění „daňového charakteru“), u nichž je dán komplexní procesní režim podle zákona o správě daní a poplatků, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. ukládaných zejména v obecném režimu správního řádu. Jedná se o celou širokou škálu zejména sankčních plateb; takovým nedaňovým zákonem, podle něhož je příslušný správní orgán zmocněn k uložení sankce, peněžitého plnění plynoucího do státního rozpočtu, je i zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže, ve znění účinném v roce 2008). Je-li Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže uložena pokuta za porušení povinností v tomto zákoně uložených, pak § 22 odst. 6 tohoto zákona (ve znění účinném v rozhodné době) ukládal tomu, kdo pokutu uložil, povinnost při **vybírání a vymáhání pokut postupovat podle zvláštního právního předpisu a jednoznačně odkazoval na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.** Je nutno ještě zdůraznit, že pokuta, uložená stěžovatelem není daní (ve smyslu legislativní zkratky pojmu „daň“), upravené v § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ale jinou platební povinností, při jejímž vybírání či vymáhání se uplatní ty části zákona o správě daní a poplatků, které na správu této platební povinnosti dopadají. Vybírání, jakož i vymáhání daně (zde platební povinnosti), je zahrnuto v části šesté zákona o správě daní a poplatků a je nazýváno souborně „placením daní“. Zmíněná část zákona o správě daní a poplatků se tedy uplatní přesto, že (formálně vzato) zákon pracuje s pojmy „daň“, „daňový nedoplatek“, „daňový přeplatek“ apod., a to právě proto, že § 1 odst. 4 je speciálním ustanovením vůči § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků; jeho příslušné části se proto aplikují i na jiné „platební povinnosti“. Ve věci tak není sporu o tom, podle jakého právního předpisu měl stěžovatel postupovat při vrácení přeplatku (ubrazené pokuty) žalobci. Žalobce se domáhal vrácení vzniklého přeplatku včetně úroku podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků a stěžovatel také při jeho vrácení podle tohoto ustanovení postupoval a výslovně jeho užití v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl.“

Byť tedy lze stěžovateli přisvědčit v otázce specifického charakteru jeho činnosti, přesto tato argumentace nesvědčí nepoužití daňového řádu. Skutečnost, že s účinností od 1. 9. 2009 byl § 22 odst. 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže zrušen zákonem č. 155/2009 Sb., je pro věc nerozhodná. Krajským soudem zrušené rozhodnutí stěžovatele bylo vydáno před nabytím účinnosti dané novely. Soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přesun kompetence k výběru a vymáhání pokut ze stěžovatele na příslušný orgán celní správy [§ 5 odst. 4 písm. m) ve spojení s § 2 písm. d) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky] nemá proto vliv na důvodnost podané kasační stížnosti. Ani stěžovatel netvrdil, že by neměl v době rozhodování k rozhodnutí pravomoc.

Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou posoudil též námitku stěžovatele, že v případě, kdy je nucen hradit i úrok z nezákonně uložené pokuty je *de facto* nucen volit mírnější způsob trestání, aby se eventuálně do budoucna nevystavoval této povinnosti. Na posouzení stěžejní právní otázky, zda žalobci náleží úrok z uhrazené pokuty, v jaké výši a od kterého okamžiku, nemůže mít vliv to, jak případně ovlivní právní názor soudu další rozhodovací praxi stěžovatele. Lze jen v obecné rovině vyjádřit znepokojení vždy, pokud by vedle zákonných kritérií a okolností daného případu snad měly být brány v potaz i další okolnosti, které právní předpis v souvislosti s úvahou o výši sankce nestanoví.

Stěžovatel namítl, že přeplatek na pokutě nevznikl jeho zaviněním. Námitka je nedůvodná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, čj. 7 Afs 140/2005 - 55,

č. 1184/2007 Sb. NSS, uvedl, že termín zavinění správce daně je nutno vyložit jako „pochybení“ či „zapříčinění“ správce daně, a nikoli jako zavinění v civilistickém či trestněprávním pojetí. Pochybení, které má za důsledek zrušení rozhodnutí o stanovení platební povinnosti (ať již daně nebo pokuty, jako je tomu v tomto případě) buď odvolacím orgánem (nemá-li podání odvolání odkladný účinek), anebo soudem, jak tomu bylo v tomto případě, nutně vyvolává účinky vzniku zaviněného přeplatku. Podmínkou ovšem je, že platební povinnost byla uhrazena. Ve shora citovaném rozsudku ze dne 21. 7. 2010, čj. 1 Afs 38/2010 - 100, Nejvyšší správní soud též konstatoval, že „[z]aviněným přeplatkem judikatura jednoznačně rozumí přeplatek na platební povinnosti vzniklý (uhrazený ve prospěch veřejného rozpočtu) v důsledku natolik nesprávného rozhodnutí (postupu) správních orgánů, pro který bylo toto rozhodnutí ‚přezkumnou autoritou‘ zrušeno“. Pro posouzení zavinění stěžovatele je nerozhodné, z jakých důvodů, zda věcných nebo procesních, ke zrušení rozhodnutí o uložení pokuty došlo. Pravomoc stěžovatele uložit pokutu je nedílně spojena s jeho odpovědností za výsledek vlastní rozhodovací činnosti. Nezákonným rozhodnutím došlo k omezení žalobce disponovat částkou jím uhrazenou na pokutě a tuto částku zhodnocovat.

S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce má pak proti neúspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Nejvyšší správní soud v souzené věci považuje za oprávněné náklady žalobce odměnu jeho zástupkyně za jeden úkon právní služby za 2100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], dále náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč. Tato odměna se zvyšuje o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně žalobce povinna z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty, v posuzovaném případě 480 Kč (20 % z částky 2400 Kč). Stěžovatel je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Karolíny Horákové náklady řízení v celkové výši 2880 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupkyni žalobce odměnu za úkon právní služby převzetí a přípravu zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu z důvodu, že Mgr. Karolína Horáková zastupovala žalobce již v řízení před krajským soudem. Se zřetelem k tomu, že krajský soud jí již přiznal odměnu za převzetí a přípravu zastoupení, Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přiznání odměny za tento úkon právní služby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. října 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu